

1. Můj Bo - že, k to - bě vo - lám,
 ztrá - cím se v hlu - bi - nách,
 kéž za - slech - neš můj ná - ře - k,
 mou du - ši sví - rá strach.
 Pří - sně když bu - deš sou - dit
 hří - chy a se - lhá - ní
 všech, kte - ří ve tmách blou - dí,
 z nás kdo se za - chrá - ní?

2. Lásku a odpuštění / v tvém soudu nalézám, / můj strach se v úžas mění, / v nouzi se skláníš k nám. / Snad víc než touží strážní / zřít světlo v temnotách, / tvé slovo očekávám, / v něm překročíš můj práh.

3. Vítejte Boha svého / k záchraně pozvaní, / zvat chce i ztraceného, / zná vzdor i reptání. / Stín skutků nerozvážných / svým světlem rozptýlí, / svou mocí doprovází / k spáse lid zbloudilý.

T: Miloslav Esterle

M: Pseaumes octante trois de David, 1551